

men at Fattigvæsenet skal købe Jorden, hvorpaa den da opfører et Huus, saa forekommer det mig, at det er at drive Fordringen meget vidt. Det Offentlige forbyder, at fordrive de Menneſker, der kunne ſkaffe ſig lovlig Næring paa et Sted, fordi Ingen vil give dem Huus; Det er derfor altid blevet ſtrængt overholdt, at der ikke indgaaes Foreninger om, ikke at ville modtage ſaadanne. Det er endvidere beſtemt at, naar En ikke kan ſkaffe ſig Huusly, mod Betaling, naar han er iſtand til at tilvebringe dem, ſaa ſkal Fattigvæsenet ſkaffe ham Leilighed, men han maa tage tiltakke med den Leilighed, han faaer; man kan ogsaa indlægge ham hos Folk i Sognet, eller lade ham gaae paa Dmgang. Det er nu viſtnok i ſig ſelv en meget ubyggelig Maade, ſom ſjeldent bør anvendes. Men naar man ſkulde hjemle alle de Menneſker, der ikke have tilſtrækkelige Midler til at kunne ſkaffe ſig fornøden Leilighed, Ret til at fordre, at man ſkulde ſkaffe dem Huus, ſaa vilde det viſtnok give Anledning til de tidlige Nedſættelser, hvorover der klages ſaa meget, og ſom ere hyderſt bebyrdende for Fattigvæsenet. Derſom man vil anvende det paa den Maade, at man ikke blot ſkulde ſkaffe Vedkommende Huusly og navnlig Tag over Hovedet, men ogsaa give dem en beqvem og paſſende Bolig, vilde det jo kunne gaae i det Uendelige, og, hvis man ogsaa vilde anvende det ſamme Princip i Kjøbſtæderne, blive af uberegnelige Følger for diſſe. Med alt dette deler jeg dog i høi Grad den Tvivl, ſom den ærede 1ſte Landsthingmand for 3die Landsthingskreds (Kierkegaard) har udviklet, om det vilde være klogt under de nærværende Omſtændigheder at tilraade, ikke at give den proviſoriſſe Anordning Lovskraft. Men det forekommer mig, at derſom de af ham anførte Bemærkninger indeholde en vigtig Betænkelighed i denne Henſeende, ſaa ligger der ogsaa i dem en anden vigtig Betænkelighed, ved at ophøje den proviſoriſſe Anordning til endelig Lov. Han erkjendte ſaaledes ſelv, at det, der ſkaffede Loven en vis Vigtighed ikke ſaameget var det, ſom den ſelv virkelig ſiger, ſom det, man uddrog af den, de Forventninger, den gav Anledning til om noget Mere, at der nemlig i en ganſke anden Grad, end det hidtil havde

været Tilfældet, ſkulde ſørges for de Trængende. Naar diſſe Forventninger nu ikke kunne opfyldes, forekommer det mig rigtigere, at man ſtrar ſtandſer dem, end at man beſtyrker dem ved at give en Anordning, ſom viſtnok ei efter dens Henſigt, men dog efter den Maade, hvorpaa den er opfattet, har givet Anledning til Miſforſtaaelser, der kunne være farlige i deres videre Udvikling. Med Henſyn til de forſkjellige Maader, hvorpaa Anordningen, hvis den ſkal udkomme ſom Lov, kan afſettes, ſkulde jeg troe, at man beſt maatte redigere de to førſte Paragrapher paa den Maade, ſom er foreſlaaet paa den omdeelte Afſtemningsliſte under Nr. 2, ſaaledes nemlig at man ſammenfatter §§ 1 og 2, hvilket jeg troer vil virke meget til at forebygge Miſforſtaaelser, ligesom det forekommer mig ogsaa fra den anden Side at være aldeles tilſtrækkeligt og paſſende. Det ſeer nemlig efter Loven ud, ſom om der vare to forſkjellige Slags Huſe, ſom ſkulde vedligeholdes af Fattigvæsenet: Boliger til de egenlige Fattige og Boliger til huusvilde Familier eller Perſoner, ſom ikke egentligt ere trængende. Hvad ſkal nu Fattigbeſtyrelſen, naar den bygger et Huus for ſaadanne Familier, ſom ikke kunne anſees for Trængende, men ſom dog ikke kunne ſkaffe ſig Huusly, gjøre, naar denne Familie forſvinder, eller denne Perſon, ſom ikke kan ſkaffe ſig Bolig, ikke kan betale ſin Huusleie, og han altsaa iſølge Circulairet af 24de Septbr. 1805 viſes tilbage til Fattigvæsenet, hvor han har hjemme; ſaa ſtaaer denne Bolig ledig, og det forekommer mig derfor, at, hvis Fattigbeſtyrelſen ſkal forſyne ſig med Boliger, for at kunne ſkaffe dem Huusly, ſom ikke ſelv ere iſtand til at ſkaffe ſig det, uagtet de foregive, at de kunne betale for ſig, og den med Henſyn dertil maa forſyne ſig med flere Boliger, da ſkulde diſſe ikke være affondrede fra de ſædvanlige Fattighuſe. Jeg kunde derfor vel i flere Henſeender ønske dette Lovforſlag noget anderledes affattet; men det forekommer mig dog, at blandt de Uendingsforſlag, der ere ſtillede, er dette det meeſt antagelige. Forſaavidt en anden æret Landsthingmand har meent, at Beſtemmelſen i § 2 ſkulde indſtræntes til huusvilde Perſoner, ſom ikke ere forſørgelsesberettigede,